

Manifestació de la CGT a Madrid celebrada el 18 de juny En Defensa d'Allò Públic #xLoPúblico18J.

La lluita per Allò Públic

La lluita pels serveis públics s'ha convertit en eix central de l'acció sindical de tota la CGT, després del Congrés Extraordinari celebrat el passat mes d'abril a Iruña. I no és que abans no formara part de la nostra agenda d'accions i reivindicacions, portem anys treballant campanyes dins del sector públic, més aviat després del Congrés s'ha configurat, tant en la forma com en el fons, la recuperació d'aquests serveis com a béns comuns de tota la població i, per tant, dels criteris per a la seua gestió més enllà de l'àmbit estatal en el qual ara es troben.

Però segueix sent important insistir en la necessitat que aquesta lluita té una importància vital dins de l'actual procés malaltís i homicida del capitalisme globalitzat. Cal recordar que en aquesta evolució cap a un capitalisme sense control, que arranca de les tesis neoliberals de l'Escola de Chicago, les opcions que la socialdemocràcia, i els partits polítics que encara la sustenten, de domesticació o humanització d'aquesta bèstia devoradora de recursos naturals, pobles i persones, és més clarament que mai una quimera. En tres quartes parts del planeta la gran majoria de la població sobreviu i competeix entre guerres, fam, dictadures, fanatisme i falses demo-

cràcies. Però la situació d'utòpic estat del benestar que s'ha viscut en l'Europa construïda després de la segona guerra mundial està arribant a la seua fi. El cas de Grècia, i de Syriza com a exemple clarificador, posa en evidència la necessitat, com així passa en eixa República Hel·lènica, de construir altres eines i realitats de lluita al marge del caduc sistema liberal de partits, o, almenys, en els marges d'aquest.

En aquest sentit les polítiques imposades per FMI i Banc Mundial a través dels mecanismes d'increment del deute extern, desregularitzacions i privatitzacions dels sistemes productius als denominats països pobres, autèntiques eines d'extermini en la pràctica, s'han anat estenent a tot el planeta. El cas d'Itàlia (deute superior al 132% del seu PIB) o del Regne d'Espanya (deute igual al seu PIB anual) són evidents però són la punta de l'iceberg per al que es va imposant a Europa. La següent fase apunta a la privatització total de serveis públics i a la desregularització en el "bloc dur" dels països rics, com per exemple, França. O dit d'una altra forma, a l'exclusió d'una part important de les classes treballadores i populars d'aquests estats del marc regulador de drets i llibertats en el qual han estat vivint durant l'últim lustre. I, per descomptat, tenim exemples de-

vastadors ocorreguts en els anys vuitanta i noranta del segle passat en el Regne Unit i en els USA sobre les conseqüències en la població de les polítiques capitalistes neoliberals.

Però també els efectes devastadors d'aquestes polítiques són evidents en les aigües i fronteres de l'Europa fortalesa. Milers de persones ofegades, aixafades, mercaderia per a màfies (capitalisme sanguinari dit siga de pas) però també milers de milions d'euros en mans de la indústria militar i de "seguretat" en eixe intent sense lògica ni sentit comú de fer murs i barreres plenes de càmeres i vigilància policial per a evitar l'inevitable. Milions de persones obligades a emigrar forçadament a conseqüència de les polítiques imperialistes i bèl·liques, en correcte llenguatge democràtic, geoestratègiques, imposades des dels organismes de poder econòmic militars i dutes a terme per governs occidentals submissos i obedients.

En aquest context, la resistència i les cerques de sistemes d'auto organització i autogovern, adquireix una importància vital i les campanyes que des de CGT s'estan impulsant sobre la recuperació dels béns comuns tenen com a objectius obrir el debat, la conscienciació i la construcció d'altres formes de gestionar Allò Públic.

Lirios Mayans, a l'esquerra, en "Acció Directa"

ENTREVISTA
amb Lirios Mayans,
professora d'espanyol
en França
pàg. 8

EDITORIAL
Sindicalisme és solidaritat
pàg. 2

ANÀLISI
La destrucció silenciosa
del treball estable
pàg. 3

MEMÒRIA
Valentín, la memòria
pàg. 4

80 anys de la Revolució Social
pàg. 5

I MÉS
Lluites, agenda... pàg. 6 i 7

Secretariat
Permanent del
Comité Confederal
País Valencià i Múrcia

Avgda. del Cid 154
46014 València (L'Horta).
Tels.: 96 383 44 40
96 313 43 53
Fax: 96 383 44 47
www.cgtpv.org
sec.general@cgtpv.org

Fundació Ferrer i Guàrdia.
Avgda. del Cid 154 baix
Tels. 96 383 44 40
46014-València

FEDERACIONS LOCALS I COMARCALS

FIC de Castelló
C/ Cerdan de Tallada 23 entresòl
Tel. 96 425 06 36
Fax 96 425 06 36
12004-Castelló-La Plana
cgtkastello@hotmail.com
cgtkastello15@gmail.com

SU del Camp de Morvedre i l'Alt Palància
C/ del Treball, 21, baix
Tel. 96 269 86 33
46520 Port de Sagunt (València)
cgtpportsag@gmail.com

FL de Puçol
C/ Castell de Morvedre 12-1er. dreta.
Tel. 96 146 54 54
Fax 96 146 54 54
46530-Puçol (València-L'Horta)
cgtpuzol@gmail.com

FL de València
Av. del Cid 154
Tel. 96 383 44 40 Fax 96 383 44 47
46014-València (L'Horta).
fed.local@cgvalencia.org

- SP de la FL de València, tel. 96 383 44 40
- Sindicat de Metall, Energia i Minería, tel. 96 313 43 50
- Sindicat de Neteja, tel. 96 313 43 51
- Sindicat de Transports, Comunicacions i Mar, tel. 96 383 53 73
- Sindicat de Banca, Estalvi i Assegurances, tel. 96 383 53 74
- Sindicat d'Administració Pública, tel. 96 383 45 08
- Sindicat d'Oficis Diversos, tel. 96 383 45 25
- Sindicat d'Alimentació, Comerç i Hostaleria, tel. 96 313 41 39

Serveis Afiliats:
Biblioteca Llibertària "Ferrer i Guàrdia", Àrea de la Dona, Oficina Precària CGT

FL La Safor-Gandia
C/ Pintor Sorolla 39 baix
Tel. 96 287 70 60
Fax 96 287 70 60
46700-Gandia (València-La Safor)
cgtlasafor@gmail.com

Federació Provincial d'Alacant
C/ José Reus García, 3 Entpta. Dcha.
Tel. 96 518 22 11
03010 - Alacant (L'Alacantí)
alacant@cgt.es

SOV d'Alcoi
C/ Echegaray 10 baix
Tel. 96 554 71 46
Fax 96 554 71 46
03800 -Alcoi (Alacant-L'Alcoià)
f.l.alcoi@cgtpv.org

SOV de Benidorm
C/ San Antonio nº 15
Tel. 96 680 65 80
Fax 96 680 65 80
03501 -Benidorm (Alacant)
Apt. Correus 125 (CP: 03501)
cgtmarinabaixa@gmail.com

Imatge d'una Plenària de la CGT del País Valencià i Múrcia celebrada en 2014.

editorial

SINDICALISME ÉS SOLIDARITAT

Perquè entre episodis de lluites, reivindicacions, conquestes i, sobretot, pel record d'aquelles persones que es van quedar fora del camí i perquè el recorregut ha sigut massa dur i molt llarg, avui, ningú pot qüestionar, o tan sol dubtar de la necessitat imperant d'una organització sindical que, en la seua independència i llibertat, represente, defensi i empodere els drets de la nostra vida laboral.

I diem aquesta aparent obvietat perquè avui la nostra lluita té la necessitat d'estar més organitzada que mai. Perquè avui el sindicalisme no està en exclusivitat en els centres de treball, estarem errant la nostra acció si entenem que aquest és l'únic camí. Avui el sindicalisme està en el carrer, en la societat i en les polítiques que decideixen sobre les nostres precàries condicions laborals. Avui el sindicalisme ha de ser protagonista en la nostra protesta i en la defensa dels nostres drets, però no en exclusivitat. Per açò l'acció sindical en els centres de treball és insuficient si no va acompanyada d'un enfortiment estructural i organitzat del sindicat com a eina. La CGT és un projecte social i com així ho entenem, el nostre compromís està en la societat treballant en ella per a transformar-la.

I en aquest sentit, amb aquesta idea principal, l'equip del Comitè Confederal del País Valencià i Múrcia, que el passat 3 de juny va donar per finalitzat el seu mandat, ha treballat. Va quedar liquidada tota una labor, amb major o menor encert, però sí carregada d'il·lusió i molta esperança i en l'obstinació de traure endavant el compliment dels acords i amb la sensibilitat necessària per a impregnar-se de tota l'actualitat que obliga a estar a l'altura en tot moment.

En aquesta línia, durant el període de tres anys, s'ha col·laborat i treballat per a dur a terme diferents mobilitzacions, com les marxes contra l'atur (22M). Van eixir un total de vuit autocars des de diferents localitats, a més de les persones que van decidir realitzar la marxa a peu,

com molt bé recordareu. Es va participar en diferents concentracions i tancaments com amb la PAH, donant suport estatal en la trobada que es va realitzar en els locals de la CGT de València, on va participar l'avui alcaldessa de Barcelona, Ada Colau. Es va treballar per a exigir el tancament dels CIES i es va recolzar l'ocupació de col·lectius com Ca Esperança i organitzacions socials com en el cas del conflicte de Parke Alkosa.

Ens vam sumar amb Amnistia Internacional en campanyes de denúncia, donant difusió a les accions en assumptes laborals. Es va tendir ponts amb altres organitzacions com a Lambda, col·laborant amb ella en Ràdio Klara. Dir que Ràdio Klara ha sigut nostra plataforma informativa, perquè per ella ha passat la difusió i comunicació de les nostres accions.

Vam ser pioners, quan encara els mitjans no ho abordaven, a denunciar públicament els acords transatlàntics (TTIP), informant de les seues maldats en diferents formes. Ens vam sumar en campanyes contra la repressió (Totes juntes); contra la Llei Mordassa; en suport a Alfon; a Carmen i Carlos de Granada. També participem recolzant a les campanyes de Galícia i als xics i xiques de la Primavera Valenciana, detinguts en una de les vagues d'estudiants.

Però també convoquem les nostres pròpies mobilitzacions: campanyes contra el pensionazo; Mercadona, en suport a Fran; contractes en el BBVA; ERO Bankia i Sabadell; contra el tancament de Sodexo; contra les retallades de Unipost; contra l'ERO Panrico; contra l'explotació als treballadors i treballadores de Correos; contra la hipocresia de l'ONCE, en suport als companys i companyes i també, el cas més sonat, el de RTVV, defensant la readmissió de les i els treballadors i denunciant eixe model de televisió pública que la va portar a la ruïna.

Es van realitzar diferents cursos en els diferents territoris, quatre sobre antirepressió, acompanyat d'una jornada de suport als qui ho havien patit. També vam adaptar i reeditar la Guia per a pre-

càries, llibret realitzat pels companys de Catalunya.

Com a CGT-PV, s'ha participat activament en la Memòria Històrica, entrevistant-nos amb els responsables de l'ajuntament de València per a la recuperació dels noms d'aquells homes i dones llibertàries que podien figurar en la nova denominació d'alguns dels carrers de València. També participem en la recreació d'un viatge a Algèria com a símbol del mític Stanbrook, coincidint amb el 75 aniversari. Realitzem un reportatge sobre el recorregut, participant el Secretari d'Acció Social, Antonio Pérez Collado com a observador i portaveu i Maria Santolaria i Marco Lledó com a realitzadors del mateix. El documental va ser presentat a València i Alacant per a tota la ciutadania, despertant un gran interès i valorant-se com un bon treball, honest i d'interès històric.

Han sigut molts els assumptes tractats i moltes les accions dutes a terme per aquest Comitè Confederal PV al llarg d'aquests tres anys. Hem sigut una mica més visibles i la nostra opinió va quedar reflectida en alguns mitjans. Però també és cert, han quedat pendents acords i campanyes per realitzar. Però ningú posarà en qüestió la necessitat d'un Comitè Confederal que done estructura organitzativa, coordine, col·labore i done suport a les federacions territorials.

La CGT que pot presumir de la seua independència, llibertat i, sobretot de solidaritat com a senyals d'identitat, no pot permetre's el luxe de comptar amb una militància lliurada en exclusivitat a la seua secció sindical, perquè l'error seria majúscul. La CGT, per a la seua estructura organitzativa, necessita entroncar amb una militància jove i compromesa que continue la lluita donant-li frescor a aquests temps i com a tal, us demanem un xicotet esforç del compromís que revaloritze el suport mutu, del que fem tantes vegades gal·la i que ens engrandeix.

PURIFICACIÓN EISMAN
Secretària Comunicació CGT-PV i M

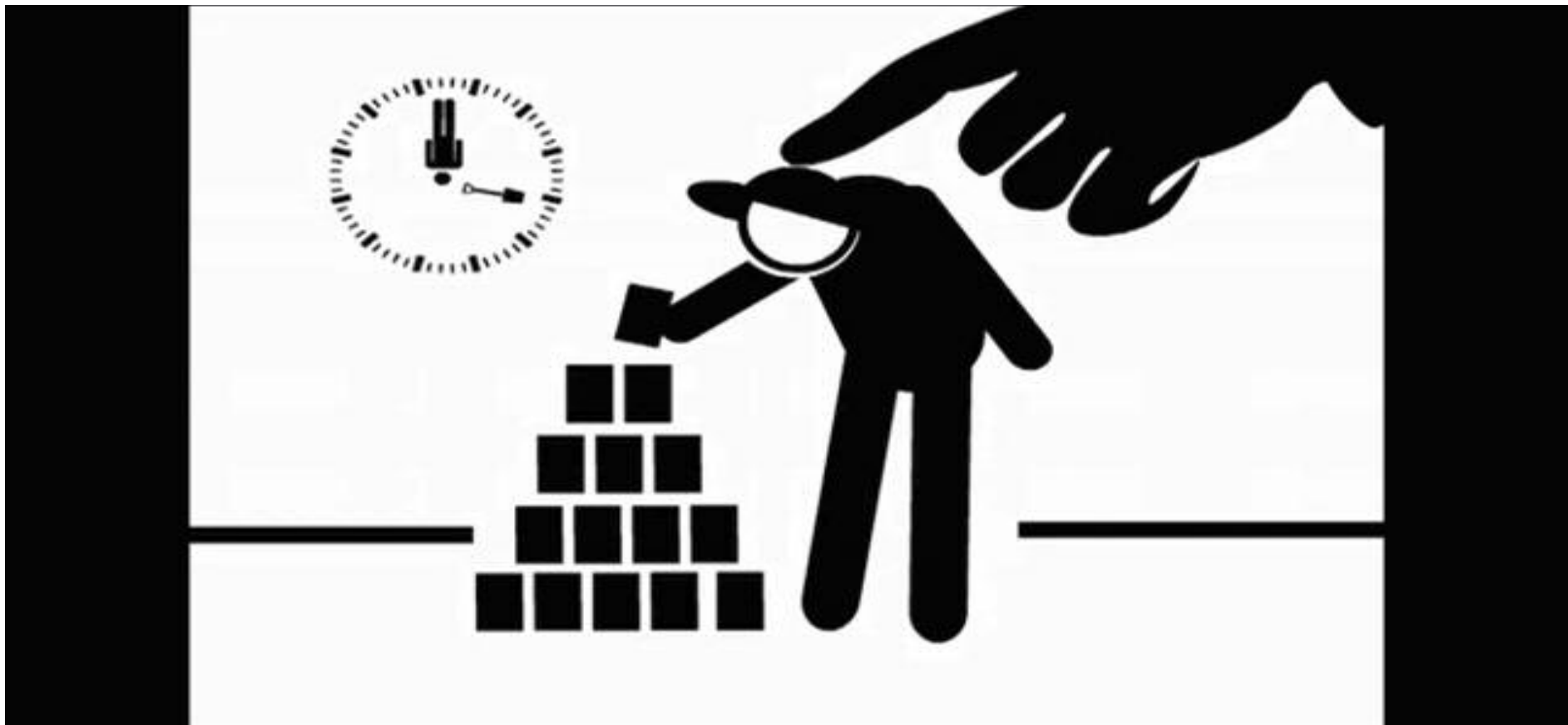
ACCIÓ DIRECTA

PROGRAMA D'INFORMACIÓ SOCIAL I LABORAL DE CGT-PV

Tots els dimecres en directe, de 16 a 18 h. (podcasts en www.cgtpv.org)

ESCOLTA'L I PARTICIPA!! a RÀDIO KLARA 104.4. FM i www.radioklara.org

ANÀLISI

<https://www.youtube.com/watch?v=ldeDfIn0sY>

La destrucció silenciosa del treball estable

// Davant les seues irracionals deshumanitzades i economicistes polítiques, es va gestant un altre món de solidaritat, suport mutu i en el centre del qual estan, sens dubte, les persones //

EMILIA MORENO
Secretària General CGT-PV i M

Superades les etapes d'expulsió del món laboral d'una bona part de les plantilles dedicades a la construcció durant la bombolla immobiliària, que va constituir el primer i gran matalàs de persones aturades, bona part amb escassa formació i poques possibilitats de trobar novament treball, almenys en un lloc estable i amb bones condicions horàries i salarials, com el què estaven habituades a tenir.

Superada la segona etapa, de grans ERO en empreses multinacionals, bancs i empreses públiques que, a la calor de les reformes laborals sobretot del 2010, anunciant unes pèrdues que ningú es creia, o unes retallades en tot cas innecessàries, van veure enormement reduïdes les seues plantilles reals, per a donar pas a un munt de persones provinents d'ETTs, contractes i subcontractes que continuaren fent el mateix treball, cada vegada en pitjors condicions.

Conclòs el procés d'aprimament de les plantilles funcionaris mitjançant la taxa de reposició zero, 10% o... que ha deixat a quasi totes les administracions del país amb un 30% menys de personal (160.000 llocs de treball destruïts) deixant serioses dificultats per a prestar els serveis que els corresponen.

Tocada de mort la via de treball estable habitualment realitzat per dones, en estrangular i precaritzar el treball en l'àmbit de les cures, com l'educació, sanitat, discapacitat o serveis socials.

Deteriorades i destruïdes les empreses públiques encara rendibles per a poder ser venudes al millor postor açò sí, ja netes de plantilles fixes que reduïesca les despeses i augmenten els beneficis.

Destruït el xicotet comerç per la competència deslleial de grans superfícies i hipermercats, recolzats per les regulacions complaents dels diversos governs.

Estrangulades les empreses familiars, que solament poden sobreviure si exploten més que les grans multinacionals al seu personal i a si mateixos, i que

lluiten absurdament per a aconseguir ser els i les empresadores que tant lloen i tan poc recolzen des del govern.

Posada la guinda de la precarietat amb l'enèsima reforma laboral del 2012 que continua donant eines per a expulsar a les persones dels seus llocs de treball estable i amb drets laborals que fa 10 anys ni haguérem somiat que ens robarien.

Va semblar arribat el moment en què, segons el govern havia començat la recuperació, començava a crear-se ocupació i... res més, perquè a l'algarada de felicitacions pels nous llocs de treball creats, s'han succeït el desconcert de qui en absolut percep eixa millora, i el doll d'aigua freda de les xifres, sempre pertinaces, encara que es tracten de maquillar una vegada i una altra, de la contínua reducció de taxa d'ocupació i afiliacions a la Seguretat Social. No hi ha més ocupació, sinó menys persones que la cerquen; per no oblidar l'escàndol de les condicions en què s'ofereixen: inestable, a temps parcial, horaris desgavellats, i fins i tot contractes de dies o hores!

Podria semblar que el pitjor ha passat, que a partir d'ara els qui ens hem lliurat de la crema estem fora de perill, que hem superat el risc de caure en l'exclusió social i la precarietat d'un dia per a un altre, com hem vist que els passava a tantes i tantes persones al nostre voltant; seguim sent "classe mitjana", amb salaris dignes, un mes de vacances i fins i tot dret a la conciliació!, encara que per a què la conciliació quan els qui podem gaudir-la fa ja molt temps que deixem de necessitar-la, i en el que tenim posats els ulls és en la nostra jubilació; a l'igual, per cert, que empresariats i administracions, desitjoses de desfer-se de mastodonts cars i canviar-los per personal jove, precari, barat i en moltes ocasions amb disponibilitat de fer quasi de tot.

I no obstant açò la realitat torna a colpejar-nos per a demostrar en la pell d'algú pròxim que el llarg i inexorable camí de la desaparició de l'ocupació estable no ha acabat, solament va acabar el treball en general i ara continua amb el fi, unes amortitzacions per ací, un article "x" del conveni "i" per allà, una falta de productivitat d'altra banda, una venda o absorció d'empresa.... Van fent desaparèixer el poc treball de

qualitat que va quedant, i ja solament esperem amb desesperació que la jubilació arribe abans que ens tiren.

Aquest deshumanitzat sistema financer, que solament entén i sap d'acumulació de riqueses ha clavat les seues gargamelles en les nostres vides, i per a respondre no serveixen les armes de la negociació, ni per descomptat el "buenismo", menys encara tancar els ulls tot esperant que passe l'aiguat. S'ha obert una nova era per a la nostra societat occidental, i hem d'enfrontar-nos a ella amb altres ulls i noves propostes.

En el costum de tenir quasi tot amb facilitat, amb la relaxació que dóna la ingènua confiança que els drets que un dia van ser guanyats amb sang i lluita eren per sempre, el desconcert ha sigut, sens dubte, la primera reacció, i per a una bona part continua sent-ho, no obstant açò, a poc a poc va deixant pas a una resposta, potser encara vacil·lant, però cada vegada més sòlida. I cada dia són més freqüents l'aparició de cooperatives, centres autogestionats, grups de consums, escoles lliures.... Davant les seues irracionals deshumanitzades i economicistes polítiques, es va gestant un altre món de solidaritat, suport mutu i en el centre del qual estan, sens dubte, les persones.

Davant la silenciosa destrucció de la seua ocupació, l'autogestió, la solidaritat i el suport mutu són la nostra resposta.

37° ANIVERSARI ASSASSINAT

Valentín, la memòria

JOSÉ ASENSIO
Equip Comunicació CGT-PV

El passat 25 de juny es complia el 37 aniversari de l'assassinat de Valentín González a la vaga de les colles de càrrega i descàrrega de l'antic Mercat d'Abastos de la ciutat de València. Engany diverses organitzacions anarcosindicalistes, llibertàries i la Plataforma per la Memòria del País Valencià confluïm a les portes de l'antic mercat per a seguir reclamant dignitat i memòria per a Valentín, i per a aquells i aquelles que com ell són víctimes de la denominada Transició Espanyola.

Referent a dignificar la figura del jove cenetista valencià, des de la Confederació s'ha anat realitzant un extens treball per a recuperar-la. Actualment podem trobar tant en les pàgines de la federació local de València (<http://www.cgvalencia.org/?s=valentin+gonzalez>) com de la CGT del País Valencià (<http://www.cgtpv.org/?s=valentin+gonzalez>) una informació àmplia de tota eixa activitat realitzada durant aquests últims anys. El documental produït per la Confederació "Valentín. La otra Transición" - i disponible ja lliurement en la xarxa, treballava entre altres aspectes aquesta qüestió contextualitzant l'assassinat de Valentín i vinculant-lo a altres produïts en eixa època perquè, com bé denunciava Mariano Sánchez Soler en la pel·lícula, no siguen considerats fets aïllats com així varen fer els diferents ens postfranquistes i molts mitjans de comunicació vinculats al sistema.

Però el documental aprofundia, com així venia reflectit en el projecte aprovat en el seu moment per tota la CGT, en altres qüestions vinculades irremediablement a aquest assassinat d'estat. Una d'elles era la recuperació de la memòria col·lectiva vinculada a l'anarcosindicalisme i al moviment obrer, com a elements claus d'aquell període i àmpliament menyspreats en molts dels estudis i materials audiovisuals

// Ni hi ha hagut justícia,
ni reconeixement oficial,
ni molt menys forma part de
l'imaginari col·lectiu de lluita
obrero en la Transició //

que hi ha sobre l'època, i especialment els referits a la CNT. En aquest aspecte la denominada Transició oficial ha realitzat un important treball d'ocultació del que en aquells moments s'englobava sota el concepte de ruptura i a destacar exclusivament a les figures i partits polítics que van consentir, van signar i van recolzar la Monarquia Parlamentària i els Pactes de la Moncloa. Aquesta metòdica i extensa labor de filtratge de la realitat ha portat a l'oblit generalitzat i a l'errònia consideració que àmplies capes de la població, especialment la gent jove, té de tot el que va ocórrer durant aquells anys.

Sobre aquest camp de la memòria col·lectiva, com bé reclamava la pancarta que CGT ha portat als últims

Homenatge a Valentín González Ramírez celebrat el 25 de juny de 2016. Van participar-hi, entre altres, CNT, Plataforma per la Memòria del País Valencià i CGT unitàriament. / J. R. FERRANDIS

actes d'homenatge, existeix encara molt treball que realitzar si volem eixir de l'oblit imposat pels engranatges del sistema. Indubtablement la figura de Valentín, i tot el que representa, és àmpliament reconeguda dins dels nostres àmbits llibertaris però no així fora d'ells. Ni hi ha hagut justícia, ni reconeixement oficial, ni molt menys forma part de l'imaginari col·lectiu de lluita obrera en la Transició. Tota eixa faena segueix estant en les nostres mans seguir realitzant-la si volem que les generacions esdevenidores tin-

guen consciència crítica i realment informada.

Queda molt per treballar en el camp de la recuperació de la memòria històrica llibertària d'aquell període. I no solament sobre Valentín González i el seu terrible assassinat. Solament eixa labor tenaç de recuperació aconseguiria que en algun pròxim acte en el seu record centenars de milers de valencians i valencianes es congregaren, com així va ocórrer en 1979, per a rendir-li merescut homenatge.

CONTRA EL PARO Y LA PRECARIEDAD

Celebrada la II Asamblea por la Renta Básica del País Valenciano

El sábado 2 de julio se reunieron en la sede de CGT Valencia distintos colectivos sociales del País Valenciano para continuar tratando de coordinar una campaña por la Renta Básica en el territorio

En esta II Asamblea, la primera se celebró recientemente en Alicante, estuvieron presentes la Asamblea de Paradas y Precarias de CGT Valencia, Renta Básica Madrid, CGT Marina Baixa, CGT Alicante, Colectivo Feminista Dones i Prou, Asociación Parke Alcosa, Asamblea de Parados y Precarios Quart de Poblet, Marea Roja Alacant, Plataforma de Parados de Vallbona, Asamblea Vecinal de Parados de Liria, Plataforma Precarios de Morvedre, Sillas contra el Hambre, Toma la Plaza Alicante, No Somos Delito Alicante, Baladre y varias personas a nivel personal.

Se debatieron varias propuestas que fueron concretándose en la realización de una campaña de recogida de firmas por la Renta Básica, para ser entregadas a la Generalitat, empezar a presionar a las autoridades a nivel local y autonómico, entrevistándose con ellas y la elaboración de un texto común que unifique las reivindicaciones de todxs. **Comunicación CGT-Alicante**

PACO J. CSI

CGT Alacant
<http://cgt-alicante.es>

CGT València
<http://www.cgvalencia.org>

CGT País Valencià
<http://www.cgtpv.org>

webs al País Valencià

MEMÒRIA I REIVINDICACIÓ

80 anys de la Revolució Social

ANTONIO PÉREZ COLLADO
Secretari Acció Social CGT-PV

El 19 de juliol de 1936 ha quedat en els anys com l'inici del que una part de la historiografia considera la revolució social espanyola, però és evident que molt abans d'eixa data ja havia començat la classe treballadora dels pobles que conformen la península Ibèrica un procés de transformació integral.

En efecte, des de l'últim terç del segle XIX, els nous corrents portats per la Internacional al nostre país s'havien fos amb el vell esperit rebel, forjat durant generacions de rancor a la dominació feudal i religiosa, i amb la tradició autòctona de vida i treball col·lectiu: germanors, germanies, rebel·lions comuneres, "ejidos", boscos i pastures de la comunitat o les labors agrícoles compartides, com el treball a tornallom en l'horta valenciana.

Era un terreny abonat perquè les idees llibertàries germinaren ràpid i amb força entre bracers agrícoles i treballadors urbans. Immediatament van començar a constituir-se i federar-se agrupacions obreres per tot el territori, encara que van ser les regions més industrialitzades (catalanes, valencianes, basques i asturianes) al costat de les zones camperoles d'Andalusia, Aragó i La Manxa on amb major intensitat es donava aquest procés d'organització obrera i social.

Afortunadament existeixen estudis bastant fiables sobre les realitzacions durant el fenomen de les col·lectivitzacions, demostrant que el procés de gestió col·lectiva de terres, fàbriques i serveis per la pròpia classe treballadora no solament és un bell somni, sinó que es pot realitzar. Mèrit major té que dita transformació del privat al comú es realitze en un context de guerra i amb uns companys de viatge (govern republicà i partits polítics) que no es van privar de posar quantes traves van poder a la transformació social.

El perfecte funcionament que es va aconseguir de tots els serveis i la indústria a Barcelona i València, la modernització d'escoles i hospitals, l'acostament del teatre, el cinema i la cultura en general a tota la població exclosa fins llavors, la millora de cultius i condicions de vida en les zones rurals són fets històrics que ningú pot negar avui dia. Tampoc es pot ignorar que impulsant, compartint i defensant eixos canvis estava l'anarcosindicalisme, sense la seua presència és probable que l'experiència no haguera sigut possible.

A més d'engegar tot el procés productiu i els serveis, la CNT també es va ocupar d'organitzar el món de la cultura i la comunicació, creant fins i tot la seua pròpia producció de cinema, ràdio, propaganda, etc. Fins i tot els sindicats van crear escoles tècniques i universitàries per a formar als nous gestors en infinitat d'especialitats industrials, agrícoles o els serveis públics. Al repte d'augmentar les exportacions, per a alleujar la situació d'asfíxia econòmica republicana, des de l'anarcosindicalisme es va impulsar la creació del Consell Llevantí Unificat de l'Exportació Agrícola (CLUEA) que es va encarregar eficaçment de canalitzar les exportacions de taronges, la principal font de divises, que encara que comptava amb el suport de la UGT va

La mirada de la fotògrafa hongaresa Kati Horna torna al País Valencià amb una exposició itinerant inaugurada a Alacant

L'exposició "La mirada de Kati Horna. Guerra i Revolució (1936-1939)", organitzada per la CGT-PV, reuneix 98 instantànies, algunes d'elles inèdites, de les 270 que la fotògrafa anarquista va aconseguir salvar de la seua estada a Espanya entre 1937 i 1939. El Centre Municipal de les Arts (Pl. Quijano, 2), gràcies a la col·laboració entre la Regidoria de Cultura dirigida per Daniel Simón i José María Oterino, militant de la Confederació General del Treball del País Valencià i Múrcia i comissari de la mostra, ha acollit de l'1 al 15 de juliol aquesta retrospectiva de lliure accés

Kati Horna és sens dubte una de les creadores més inusuals i autèntiques del s.xx, "Una obrera de la fotografia" com es definia ella mateixa.

Feminista, solidària i llibertària, l'artista nascuda a Budapest en 1912 i participant de les avantguardes d'entreguerres, va ser cridada a documentar i donar testimoni del treball transformador que estaven portant endavant la CNT i la classe treballadora durant la Guerra Civil: "col·lectivitats, comitès de gestió de la producció en les empreses, ocupació d'esglésies i edificis, febril treball d'educació i cultura parlaven d'una transformació molt més profunda que una simple reforma de l'Estat", tal com es destaca en el catàleg amb el qual compta l'exposició.

L'àmplia exposició conformada per quasi un centenar de fotografies organitzades temàticament entorn de "Construint un món nou. Revolució"; "Vivint durant la guerra. Moments de la vida quotidiana"; "Vida en el front"; "Acolliment"; "Rostres i mirades" i "Visió surrealista sobre la Guerra Civil. Fotomontatges", forma part de les activitats organitzades per la CGT-PV per a commemorar el 80 aniversari de la Revolució Social.

L'exposició, concebuda com a itinerant, arribarà a València i Castelló en els pròxims mesos. Els ens interessats poden demanar-la posant-se en contacte amb la Confederació (sec.general@cgtpv.org i comunicacion-cgtpv@rojonynegro.info). + info: www.cgtpv.org

Sobre estes línies, fotos del moment de la inauguració el passat 1 de juliol. L'exposició va ser presentada per Daniel Simón, Emilia Moreno i Chemi Oterino. / CGT-MURCIA

ser boicotejat fins a la seua estatalització pels dirigents del PSOE. Processos revolucionaris es van viure en quasi la totalitat de poblacions valencianes, arribant a col·lectivitzar terres i indústries, emetent bons i monedes pròpies, així com a canviar els noms relacionats amb la religió d'algunes d'elles: Villar del Arzobispo, Sant Joan, etc.

En tots els camps resulta inqüestionable el paper jugat pel moviment llibertari, però sens dubte és en el de la dona on més profunds i visibles van ser tals canvis. Un dels fets de major transcendència, sobretot des del punt de vista de l'alliberament integral de les dones va ser el naixement de la revista *Mujeres Libres* (maig de 1936) que donaria lloc al naixement, un any després a València, de l'organització del mateix nom, que va arribar a comptar amb unes 10.000 associades i que va tenir un paper fonamental en la consolidació del projecte revolucionari. Van ser principalment les militants de Dones Lliures les impulsores dels canvis en els textos legals i els comportaments socials sobre l'avortament, el divorci, la concepció i la maternitat lliure i responsable, el projecte d'alliberadors de prostitució, les maternitats i hospitals infan-

tils, la incorporació de la dona a tots els camps de la vida econòmica i política.

Com estem veient des del començament de 2016, al llarg de tot l'any es van succeir infinitat d'actes en els quals l'etapa que s'inicia al juliol de 1936 es recordarà, amb major o menor rigor històric, depenent de quina organització o

// Ens correspon explicar que el que va tenir la II República de revolucionari va ser fruit de la lluita, l'esforç i el somni col·lectius de tot un poble //

instància promoga l'acte. Majoritàriament el que es va a destacar, encara que per a açò calga retocar o fins i tot manipular els fets històrics, és el paper del govern i l'exèrcit republicans. No obstant açò, i com sol fer-se en els llibres, el paper protagonista del poble treballador seguirà col·locant-se en segon terme i sempre com a comparsa dels grans líders polítics i militars.

Però va ser la classe treballadora la que va col·lectivitzar terres, fàbriques i serveis, millorant la producció i la distribució; la que es va fer càrrec del trans-

port, l'ensenyament, la sanitat i la resta de serveis. Tot açò va representar una vertadera revolució, a pesar que amb prou faenes durara uns mesos. A la gent llibertària ens correspon explicar que el que va tenir la II República de revolucionari no va ser el fruit d'eixa determinada forma de govern, sinó que va ser la lluita, l'esforç i el somni col·lectius de tot un poble, que portava dècades assajant la revolució, la qual cosa va fer possible l'històric moment que es va viure en aquells mesos.

Des de la CGT-PV commemorarem l'aniversari de la revolució del 36 amb una sèrie de jornades, xerrades, homenajes i exposicions. Del 1 al 15 de juliol, el Centre Municipal de les Arts d'Alacant va acollir l'exposició "La mirada de Kati Horna. Guerra i Revolució (1936-1939)"; el 16 de juliol, va tindre lloc una jornada commemorativa a Castelló amb homenatge a les persones afusellades i represaliades, passe d'audiovisuals i una xerrada a càrrec d'Eladi Mainer; i el 19 de juliol, a València es va retre homenatge a la Revolució amb una assemblea de militants de la CGT-PV, una xerrada-debat sobre "80 anys de la Revolució Social" amb Miguel Navarré i un homenatge a Lucía Sánchez Saornil.

CGT-ONCE INFORMA

...Y ahora también las Fallas

SECCIÓN SINDICAL ESTATAL DE CGT-ONCE

A/A de los responsables de ventas de REPSOL, SUPERCOR, COVIRAN, SIMPLY, CORREOS, estancos, quioscos de prensa... y ahora también LAS FALLAS

Desde hace seis años, en sus establecimientos, sus clientes pueden adquirir los cupones y juegos de la ONCE, actualmente son más de 7.000 puntos de venta, los que integran el CANAL FÍSICO COMPLEMENTARIO (han llegado a ser más de 12.000).

Desde la Confederación General del Trabajo en la ONCE, en adelante CGT- ONCE, hacemos un llamamiento a estas marcas y establecimientos para que cesen en la venta comercialización de estos productos. Seguro que se sorprenderán de un llamamiento de esta índole, ya que seguramente y pese a que el volumen de ingresos-beneficios que la venta de estos productos ONCE no suponen para ustedes un incremento apreciable en sus cuentas de resultados, es seguro que muchos de ustedes, si no todos, piensan que vendiendo estos cupones y juegos de la ONCE en sus establecimientos, están "ayudando" al colectivo de trabajadores de la ONCE, nada más alejado de la realidad.

Los responsables de estas firmas y sus clientes, tienen que saber que cada venta de un cupón o juego ONCE, que se realiza en sus comercios, es una venta que quitan a los vendedor@s de la ONCE, poniendo en grave peligro la estabilidad laboral del colectivo discapacitado.

La ONCE está sancionando a sus trabajador@s por no alcanzar un mínimo de ventas, que ella fija, y que cada día son más difíciles de lograr, dándose la triste paradoja de que sancionan al colectivo vendedor por "ven-

En la foto, un moment del repartiment d'informació al carrer el passat 11 de juliol./ Picónt

der poco", mientras hay un establecimiento cualquiera de las firmas arriba citadas a pocos metros en donde se están vendiendo los productos ONCE.

Al vender sus establecimientos los productos ONCE, volvemos a insistir, ponen en grave riesgo el trabajo del colectivo vendedor, ya que solamente tenemos nuestros cupones y rascas para vivir de su venta, y las sanciones que nos aplican por "vender poco" pueden incluso llegar al despido, como desgraciadamente así ha sucedido.

Si de verdad quieren colaborar con la labor social de la ONCE, no hagan competencia directa con el colectivo vendedor, no pongan en riesgo nuestro trabajo, porque si en conciencia, por unos míseros euros, no renuncian a la comercialización de los juegos ONCE, tendremos

que realizar una campaña más agresiva de información a sus clientes en las puertas de sus establecimientos, y seguro que no es una buena publicidad para sus marcas, que la ciudadanía tenga conocimiento de que están contribuyendo a la ruina del colectivo de personas con discapacidad (trabajador@s de la ONCE).

No hay mejor labor social que procurar un trabajo digno para los discapacitados, lo demás, es pura literatura para esconder el cinismo.

¡NI CORREOS, NI ESTANCOS, NI SUPER-MERCADOS, LA VENTA DE LOS JUEGOS DE LA ONCE, PARA LOS DISCAPACITAD@S

FORD ESPAÑA SL

Ford es obligada a indemnizar a CGT tras vulnerar por enésima vez su derecho a la libertad sindical

LIBERTAD MONTESINOS
Gabinete de Prensa CGT-PV

La empresa deberá reintegrar también parte del salario descontado indebidamente a tres interventores de CGT en las últimas elecciones sindicales

La multinacional lo intenta y la Confederación General del Treball del País Valencià se resiste, da la batalla y gana en los juzgados. Dos conflictos colectivos en materia de tutela de derechos fundamentales se han resuelto recientemente de forma favorable para los trabajadores tras la acción judicial emprendida por la CGT-PV. En los últimos años, la automovilística con fábrica en la localidad valenciana de Almussafes, ha tenido que afrontar al menos cinco resoluciones judiciales a instancia del sindicato anarcosindicalista que suponen un rapapolvo a la insistencia empresarial en violar derechos sindicales.

El juzgado de Lo Social nº9 de Valencia ha dictado sentencia que ya es firme - Ford España SL no ha recurrido y ha hecho efectivo el pago de la indemnización-, condenando a la multinacional por "actuación empresarial contraria a derecho al vulnerar el derecho a la libertad sindical e igualdad" y a pagar 3.006,95 euros al sindicato en concepto de indemnización por daños morales.

Los hechos denunciados se remontan a los años 2014 y 2015, cuando, pese a la reiteradas solicitudes de la sección sindical de CGT-PV en Ford, la empresa negó una y otra vez y sin explicación previa a facilitar listados de horas extras y de formación realizadas por los trabajadores de la planta entre febrero de 2014 y octubre de 2015. Una conducta que tiene "trascendencia constitucional de los derechos en juego y,

atendiendo a la entidad del daño producido y de la pluralidad de comportamientos lesivos, al derecho de la libertad sindical" y que supone una vulneración con sanción contemplada en la Ley de Sanciones e Infracciones del Orden Social.

Pese al intento de la empresa de evitar la sentencia condenatoria facilitando en la fase de alegaciones la documentación requerida vía judicial por habérsela negado repetidamente por otras vías al sindicato, la jueza señala la extemporaneidad de la medida: "El cumplimiento era extemporáneo, habiendo hecho falta venir a juicio para obtener la información a que tiene derecho el sindicato", se puede leer en el texto del dictamen.

Y además, desmonta la argumentación esgrimida por la dirección de Ford de que la falta de los listados requeridos se debía a un fallo de la informática. La resolución deja bien claro que es algo que no justifica "la falta de información al sindicato (...) durante período tan extenso, tratándose de una empresa con muchos trabajadores y (...) la empresa debía tener mediante partes de trabajo o de otro modo controlada la realización de tales horas y podía haber informado a los sindicatos de otro modo, o modificado antes el programa informático".

Finalmente, teniendo en cuenta que la conducta de Ford "comporta una situación de desprestigio del Sindicato ante los trabajadores, conducta a la que se une la reiterada negativa empresarial al reconocimiento de la sección sindical de CGT lo que ha dado lugar a pronunciamientos judiciales", el fallo reconoce daño moral para la sección sindical y "procede a condenar a la empresa demandante a abonar a la sección sindical de CGT-PV la cantidad de 3006,95 euros en concepto de indemnización por daños morales".

// En los últimos años, Ford ha tenido que afrontar al menos cinco resoluciones judiciales a instancia de CGT que suponen un rapapolvo a la insistencia en violar derechos //

Ford tendrá que dispensar el mismo trato a los interventores de CGT que a los de UGT

El 17 de febrero de 2015 tuvieron lugar las últimas elecciones sindicales en la planta de Ford-Almussafes. Los resultados se cerraron con una nueva mayoría absoluta para el sindicato mimado por la empresa, la UGT obtuvo 25 delegados, mientras STM-Intersindical Valenciana lograba cinco representantes; CCOO, cuatro; y CGT un total de tres delegados.

Es conocido que, frente a las facilidades que Ford ofrece a UGT, su acción es la opuesta respecto a la CGT, un sindicato combativo e incómodo cuya antigua Secretaria General, Paqui Cuesta, llegó a ser despedida en 2010.

De esta forma, la celebración de los comicios sindicales el pasado año supuso una nueva discriminación respecto a la UGT. Tal y como explica Mariano Bosch, delegado de CGT en Ford "Para CGT era muy complicado sacar interventores el día de las elecciones porque Ford descontaba el sueldo a quien se prestara a estar en las mesas electorales. Así que sólo pudimos contar con tres. En contraposición, UGT sacaba un interventor por turno y por mesa (16 mesas en el colegio de obreros y 6 en

el de técnicos, 22 mesas por 3 turnos suponen un total de 66 interventores). Nos extrañaba. Y finalmente conseguimos averiguar que a muchos de ellos la empresa les había pagado el día".

De esta manera, continúa Bosch, "CGT presentó demanda ante el juzgado solicitando un informe de las nóminas de los interventores de UGT que habían estado en el recuento de las elecciones durante su turno de trabajo y que habían firmado las actas". Ford presentó el informe evidenciando así que no había descontado el salario a ninguno de ellos y les había dado permiso retribuido.

El conflicto se zanjó con un acuerdo mediante acta de conciliación por el cual Ford es, en primer lugar, obligada a abonar las cuantías que descontó indebidamente a los tres empleados que actuaron de interventores de CGT.

Y, en segundo lugar, ha de asumir el siguiente acuerdo reflejado en el acta: "en las futuras elecciones a representantes de los trabajadores en el centro de trabajo de Almussafes, si CGT presenta candidatura tendrá derecho a un interventor por mesa electoral con derecho a permiso retribuido el día de las votaciones. A tal fin el sindicato CGT podrá asignar estos interventores a las mesas o turnos que éste arbitre siendo el único límite el número total de interventores anteriormente citado". Y para evitar futuros agravios comparativos "si se reconociera a otro sindicato cualquier mejora respecto a lo pactado en este acto, las partes revisarán este acuerdo con el fin de incorporar las mismas mejoras y evitar desigualdades de trato".

La CGT-PV celebra el sentido ambas resoluciones en los tribunales y manifiesta una vez más su compromiso con la defensa de los derechos de la clase obrera.

AGENDA

**Escola d'Estiu Ruesta 2016.
Del 28 al 31 de juliol**

Un any més la CGT obri la seua Escola Llibertària d'Estiu, un espai de trobada i discussió, d'aprenentatge i esplai, en el qual totes puguem aportar les nostres experiències i sabers per a enriquir-nos mútuament. Enguany, entre el 28 i el 31 de juliol, ens trobarem en Ruesta sota el lema: **De la Revolució Social (1936) al retrocés de Drets i Llibertats**. Es compleix el 80 aniversari del començament de la Guerra Civil i la Revolució Social, que amb esperança i determinació van engegar les dones i homes del Moviment Llibertari. Al fil d'aquesta commemoració, enguany l'Escola Llibertària de CGT, a través de quatre Tallers rememorarem aquells dies i el que va suposar per a nosaltres, extrapolant aquells fets amb la situació actual de Repressió i atac a la Llibertat a la qual ens sotmet el nou Feixisme-Neoliberal. A través del coneixement del nostre passat i el seu paral·lelisme amb el present, reflexionarem sobre la situació actual i les estratègies de lluita per a enfrontar-les.

Els tallers:

- Treball esclau en el franquisme, Cecilio Gordillo (Grup de Treball Recuperant la Memòria Històrica de CGT-Andalusia)
  - Treball en les presons avui, Emiliano Tapia (Coordinador As. ASDECOBA)
  - Repressió en el tardofranquisme, Chato Galante (Exprés del Franquisme i membre de la Comuna)
  - Repressió a la dissidència avui, Alba Villanueva (NoSomosDelito)
  - 80 anys de Dones Lliures, Laura Vicente (Historiadora i militant de Dones Llibertàries Zgz)
  - Feminisme avui, Justa Montero (Militant de l'Assemblea Feminista)
  - Col·lectivització a Barcelona (1936-39), Josep Quevedo (Investigador i militant de CGT)
  - Autogestió avui, José L. Carretero (Militant de ICEA i Solidaritat Obrera)
- Sol·licita la fitxa d'inscripció en el teu sindicat o escriu un correu a sp-a.social@gt.org.es**
+info: <http://ruesta.com/>
<https://www.facebook.com/profile.php?id=100009052968885&fref=ts>

RESULTATS ELECCIONS SINDICALS

CGT guanya les eleccions sindicals d'Abentel i de Schuller S.L. a València

Les últimes eleccions sindicals en aquestes empreses del metall, celebrades el 23 de febrer a Abentel i el 31 de març a Schuller S.L., van suposar un èxit per a la Confederació. Mentre a Abentel, amb 30 treballadors, la CGT va arrebregar 15 vots i un representant front als 7 vots i cap delegat per a CCOO, a Schuller S.L. (61 empleats), 4 dels 5 representants en joc van ser també per a CGT. Les xifres van ser clares: 41 vots per a CGT i 7 vots per a CCOO.

Nous representants sindicals de CGT en Roda Ibèrica i Aluplex

En l'empresa Roda Ibèrica d'Alzira, la Confederació ha obtingut dos representants en el Comitè d'Empresa en assolir 55 vots d'un total de 172 electors. Així, s'ha convertit en el sindicat més votat per darrere de CCOO i per davant de la UGT i el GTI. Els resultats són: CGT, 2; CCOO, 4; UGT, 2 i GTI, 1. D'altra banda, en l'empresa Aluplex de Xiva, CGT ha obtingut un representant per dimissió d'un delegat de la UGT.

La CGT obté el representant sindical triat a Silomar

Amb una plantilla de 14 treballadors, l'empresa de Quart de Poblet dedicada a l'elaboració i distribució de productes del mar congelats va celebrar eleccions sindicals a principis de juliol. El resultat, informa CGT-Metall València, es va saldar amb un nou delegat sindical per a la Confederació.

Nous representants de CGT en Eulen, Avanqua i Elecpor

En el mes de juny han tingut lloc eleccions sindicals en diverses empreses al País Valencià. La Confederació ha obtingut els resultats que detallam a continuació: Eulen Servicios Sociosanitarios en el barri de Campanar a València. La CGT s'ha presentat per primera vegada en aquesta empresa i, d'un cens de 18 treballadors i treballadores, ha obtingut 10 vots, el què es tradueix en un nou delegat. A Avanqua (Oceanogràfic, Àgora i Hemisfèric de la Ciutat de les Ciències de València), la CGT passa d'un representant a dos amb 40 vots. El Comitè d'Empresa queda configurat de la següent manera: CGT, 3; CCOO, 8 i UGT i USO un delegat cadascun. Quant a Elecpor SA d'Aldaia, la Confederació assoleix la majoria absoluta en l'òrgan de representants dels treballadors: 6 nous representants formaran part d'un Comitè integrat també per 2 representants de CCOO i 1 de la UGT. Aquesta companyia, dedicada a la instal·lació de fibra òptica i xarxes de comunicació, compta amb 111 treballadors i treballadores i es regeix pel Conveni de Indústria Metall. Tal i com assenyalen des del Sindicat de Metall de la CGT a València, "en l'any 2012 la CGT es va presentar per primera vegada" i es va obtenir aleshores 4 representants. Significatiu és el fet que l'afiliació a la CGT supera a més el 25% de la plantilla. CGT-Metall dona l'enhorabona als seus delegats que han dut a terme un treball "refrendat en les eleccions sindicals".

CGT manté el seu representant sindical en Telefónica Mòviles de València i assoleix per primera vegada un delegat en la neteja de la Universitat Politècnica

Telefónica Mòviles València: CGT: 1 representant i 9 vots; CCOO: 3 representants i 21 vots; UGT: 3 representants i 27 vots; Sumamos: 2 representants i 17 vots. Clece, Neteja Universitat de València: CGT: 1 representant i 11 vots, sent aquesta la primera vegada que es presentava.; CCOO: 3 representants i 20 vots; UGT: 2 representants i 16 vots.

CGT obté 8 dels 13 representants sindicals en Formica

La Confederació General del Treball ha aconseguit un ampli recolzament per part de la plantilla de Formica -fàbrica de laminats per a cuines, construcció i decoració, situada a Albal-. Així, 129 vots dels 203 emesos en les recents eleccions sindicals han sigut per a la CGT. El sindicat augmenta en un delegat la seua representació al nou Comitè d'empresa que queda configurat de la següent manera: CGT: 8 delegats; UGT: 3 delegats; CCOO: 1 representant; USO: 1 representant.

CONTINUACIÓ ENTREVISTA LIRIOS MAYANS

Foto: Dominique Faget/AFP

Com estan afectant les vagues en la vida del país i en les consciències dels ciutadans? Quins són a grans trets els diferents posicionaments polítics?

Com deia abans, el problema és que no és una lluita massiva. Hi ha un sector de la població que està molt conscienciat i resol a continuar amb la mobilització, però és solament una part, bastant xicoteta, de la societat francesa. No cal oblidar que el percentatge de treballadors sindicats es situa a França a menys d'un 10%, la qual cosa és molt poc.

Les vagues no tenen major incidència en la vida de tots els dies: el ritme habitual es veu molt rares vegades modificat per la situació (per exemple trens que no circulen en dies puntuals, o falta de gasolina per al cotxe, o arribar tard al treball perquè hi ha un bloqueig en l'autopista), però la gent s'adapta i cerca solucions alternatives. Ara bé, és cert que excepte la gent clarament polititzada, el discurs que més es sent en el carrer és una espècie de queixa resignada: "els governants ho fan malament, els vauquistes ens impedeixen anar a treballar, ningú es posa d'acord, ningú negocia, què mal"... i ací es queda tot.

A Espanya el silenci mediàtic és significatiu: s'ha parlat més de les inundacions que de les vagues... Només la celebració de l'Eurocopa ha sigut el detonant que comença a informar-se sobre el conflicte i centrar-se en la violència. Què es pot aprendre d'aquesta lluita que no volen que sapiem?

Si es tracta d'un silenci mediàtic intencional, aquest es deu bàsicament al fet que els mitjans tracten de desviar l'atenció del gran públic dels problemes essencials com a tot arreu. Aquest fet, a més, mostra bé els vincles entre els mitjans de comunicació i els poders econòmic i polític, de manera que aquells han acabat per convertir-se en mera propaganda d'aquests.

Es diria que en tota Europa, per cenyir-nos a un espai que coneixem, s'estan produint dos fenòmens socials molt interessants, que són primer la presa de consciència que aquest sistema econòmic és altament nociu i després la posada en dubte de la democràcia representativa. Tots dos estan causalment vinculats, per descomptat, i es propaguen una mica per tot arreu, sobretot conforme experiències de combat o de resistència van manifestant no solament la seua legitimitat, sinó fins i tot el seu èxit.

A França, en aquest sentit, existeixen des de fa ja algunes dècades alguns moviments que han provat la seua capacitat de resistència, com per exemple les ZAD (acrònim de "Zone à Défendre", zona que defensar) que, en nombroses ocasions,

han aconseguit detenir projectes que posaven en perill l'ecosistema de certs regions (el cas més conegut actualment és el de l'aeroport de Notre-Dames-des-Landes). Es tracta de lluites que, malgrat haver posat en escac eixos projectes, els governs successius intenten minimitzar -tal vegada perquè intueixen en elles l'embrí d'un canvi enorme-.

A escala europea, l'estratègia de silenci sembla ser la mateixa.

Vols afegir alguna cosa més?

Jo diria que el veritablement preocupant és l'abast de l'estat d'emergència i les conseqüències que té la repressió policial en la societat.

Primer, cal escoltar el llenguatge bel·licista de Manuel Valls per a adonar-se d'açò. Fa uns dies, va declarar "la guerra contra el terrorisme va a ser llarga i uns altres innocents van a morir". No és el llenguatge propi d'un socialdemòcrata, sinó el d'un tirà. Aquestes paraules afermen la por en la societat i justifiquen la política d'emergència.

S'estan produint dos fenòmens socials: la presa de consciència que aquest sistema econòmic és altament nociu i la posada en dubte de la democràcia representativa

La gent, quan escolta tals discursos, té por i accepta sense inconvenients la presència de les forces de l'ordre en la seua vida quotidiana; el problema és que l'excepció, ara, es converteix en norma i la policia es beneficia d'una sèrie de drets que, en temps normal, li són restringits. [Bé,

la situació és encara més complexa perquè en aquest moment les forces de l'ordre desenvolupen un discurs victimista bastant nociu -però potser m'aparte una mica del tema-]

Que s'aplique la política repressiva per a prevenir el terrorisme és una cosa, ja qüestionable ontològicament però bo; que aquesta s'estenga per a reprimir qualsevol esclat social, és un problema. I açò és el que està ocorrent a França: que el terme "terrorista", com ja he dit abans, s'utilitza ara com una espècie de paraigua que abraça a elements molt dispars.

Així, els atacs intencionals contra cursals de bancs, o companyies d'assegurances o de telefonia, contra immobiliàries són considerats com a actes de caràcter "terrorista", la qual cosa té tres conseqüències immediates: d'una banda, s'obvia totalment el missatge polític d'eixa violència i amb açò, s'enalteix automàticament la victimització dels afectats; per una altra, es reprimeix durament als seus actors. Aquesta repressió, que està sent molt dura perquè es vol exemplaritzant (per exemple, condemnar a joves, en judicis expeditius a imatge dels què s'apliquen a terroristes, a diversos mesos de presó fèrria per haver posat adhesius en la vitrina d'un restaurant el patró del qual és un reconegut homòfobo), va a tenir, a termini, conseqüències desastroses i, crec, imprevisibles.

Si vols col·laborar amb: informacions, fotos...

envia els teus articles, notícies, dades, opinions

comunicacion-cgtpv@rojonegro.info

Entrevista a Lirios Mayans Díaz, Professora d'espanyol en França

“L'estat d'emergència pel terrorisme serveix per a reprimir sense límits la lluita contra la reforma laboral”

Educada en un ambient fortament polititzat en el si d'una família de “classe mitjana” amb consciència de classe treballadora -els seus pares són metge i professora-, Lirios ha desenvolupat, al llarg dels seus quaranta anys, un agut i constructiu esperit crític que fa d'ella una lliurepensadora. Així, va començar a organitzar-se en moviments socials molt jove. Finalment arriba a la CGT en l'any 1998, mentre estudiava periodisme. A partir de l'any 2000 es va fer càrrec del Gabinet de Premsa de CGT-PV fins que en 2002 decideix migrar a París. Allí, sense abandonar la militància llibertària, es matricula a la Sorbonne, s'especialitza en filologia espanyola i oposita, convertint-se en catedràtica i passant a treballar en diversos instituts i escoles

superiors francesos. Entre 2010 i 2012 assumeix la responsabilitat de la Secretaria d'Internacional de la CNT-f. Actualment, viu a Rennes, capital de la Bretanya, on no sols ha sigut mare i continua donant classes en l'exigent ensenyament superior, sinó que ha començat de nou a estudiar. El tema del seu predoctorat? L'escriptor valencià Rafael Chirbes, demoleedor novel·lista de la història recent espanyola. En aquesta entrevista, ens interessem per les causes i la marxa de la contestació a la Reforma laboral que ha aconseguit posar en escac el govern francès i convulsionar els, fins ara, plàcids i aparentment inexorables desmantellament de l'Estat de benestar i negociacions del TTIP.

Després d'aquests últims anys en els quals el malestar social i la regressió en drets a França eren patents i el Front Nacional de Marine Le Pen semblava canalitzar tot eixe descontentament, ha sigut una sorpresa l'esclat social contra la nova Llei del Treball?

Bé, no és exactament una sorpresa. A França existeix un substrat de mobilització social relativament actiu, que amb bastant regularitat i en funció de l'agenda política, és capaç d'organitzar-se per a eixir al carrer. Però aquesta base és, a escala de la societat francesa, minsa i, per açò, la seua capacitat de resposta és limitada.

Llavors, que una part de la societat es mobilitze contra la Llei del Treball no és sorprenent: ho és, no obstant açò, el fet que aquesta mobilització haja pres en diferents esferes socials i es mantinga des de fa ara quasi quatre bons mesos, a pesar que no és una mobilització massiva. D'altra banda, la lluita contra aquesta llei no fa més que reflectir un descontentament generalitzat, que existeix des de fa molt temps, i que ha començat a cobrar una forma de lluita que difereix de les mobilitzacions “tradicionals”, perquè sembla que no es tracta d'un fenomen puntual, sinó tal vegada l'inici, o més aviat la convergència de diferents lluites cap a un moviment que pot ser més durable.

Quin paper estan exercint els diferents sectors i organitzacions socials: precariat, estudiants, sindicats, Nuit Debout (15M francès), etc?

Els estudiants, de la universitat i dels instituts, van ser els primers a alertar-se pels efectes de la Llei El Khomri. Ells van ser els primers a eixir al carrer, quan la llei va començar a debatre's en l'Assemblea Nacional, i a engregar l'ocupació nocturna de les places de les principals ciutats, és el que s'ha donat a anomenar Nuit Debout, on es tracta d'assajar la pràctica de la democràcia directa, com a resposta al descontentament generalitzat cap a la classe política.

Els treballadors precaris així com els intermitents de l'espectacle [es tracta d'un estatut que només existeix a França, crec, i que consisteix a garantir als treballadors del sector cultural l'accés a l'atur en els períodes en els quals no estan treballant davant el públic, per a permetre'ls el temps de creació necessari a la seua projecció artística] segueixen la mobilització també, i molts s'han unit o segueixen de prop Nuit Debout.

Els sindicats, per la seua banda, han seguit el moviment, però no han sigut els primers a mobilitzar-se. Entre els sindicats s'observa un nucli dur, conformat principalment per la CGT, FO i Sud, que són els que mantenen la base del moviment entre els treballadors sindicats. La CGT compta amb treballadors en el sector industrial i ferroviari, com Sud, són ells els que estan duent a terme les accions de bloqueig o d'atur tècnic la incidència del qual es pot considerar important, i que podria portar al govern a cedir, en cas de mantenir-se la mobilització en el temps. La CFDT i la CFTC per la seua banda, segueixen una trajectòria molt moderada, perquè entenen que la llei pot ser reformada.

De manera que, a pesar que hi ha una mobilització molt important, aquesta no és massiva.

També caldria preguntar-se sobre la capacitat que tenen aquests diferents actors socials per a posar-se d'acord i lluitar junts: i ací,

Cartell del moviment Nuit Debout en una plaça de Rennes (Bretanya): Nit en peu, Valls agenollat.

desgraciadament, ens trobem amb un dels problemes recurrents de l'esquerra. En aquest sentit, moltes lluites s'han perdut ací en el passat (per exemple, el fracàs de 2010 contra la reforma de les pensions) perquè cadascú es tanca en una guerra improductiva i no s'aconsegueix convergir cap a un projecte comú.

Cal recordar, per cert, que açò es produeix en un context ja molt tibant, ja que França està en estat d'emergència des dels atemptats de novembre de 2015 i que, de moment, el govern no té la intenció de derogar tal mesura, tant menys quant que és a França on es jugava l'Eurocopa aquest mes de juny.

No sé si cal contemplar com atzaròs el vincle entre l'estat d'emergència i l'aplicació d'aquesta llei: el que és clar, és que al govern li ve de perles aplicar l'estat d'emergència no ja per a canalitzar les manifestacions, sinó clarament per a reprimir a ple i sense cap tipus de límits: amb tota lògica, la repressió policial no fa més que atiar el descontent i polaritzar posicions, a més d'instaurar un clima de violència que està resultant nefast, a molts nivells.

Virginia Mataix assenyala, en un article publicat aquests dies, el següent: “La França és diferent, que per açò el poble està ben educat en el col·legi quant a l'adquisició de drets fonamentals i a com no deixar-se robar pels governants. L'esperit de Montesquieu i Robespierre de la Revolució Francesa romanen en la sang del poble francès”. Com a docent, en contacte continu amb la “comunitat educativa”, que opines d'açò? Com veus als espanyols en comparació?

Bé, em sembla que és una frase que fantasia amb certa idea històrica que es sol vehicular sobre França, però que resulta bastant ingènua i que revela un coneixement aproximatiu, per no dir erroni, de la realitat francesa.

En primer lloc, és insensat i fins a perillós afirmar que l'esperit de Robespierre, que va ser un dels instigadors del règim de terror després de la revolució francesa, roman en la sang del poble francès (que per cert no s'identifica per res amb la noció de “poble”). Tampoc cal oblidar que el concepte de República és diferent a França i a Espanya: la República és, ací, un règim eminentment conservador.

Quant a que els francesos coneixen els seus drets perquè li'ls han ensenyat en l'escola... Açò és molt qüestionable. Primer cal re-

cordar que existeix una diferència entre el que cridem drets fonamentals, aquells que van ser reconeguts en la declaració de 1793 i en les seues successives reescriptures, i que cadascú pot conèixer, mal que bé, si ha seguit classes d'història, i tot l'aparat legal que conforma la Cinquena República i que és, com en qualsevol sistema parlamentari, extremadament complex. En aquest sentit, ací ocorre el mateix que a Espanya: i és que el coneixement de les lleis, per a la major part de la gent, resulta com a poc superficial.

Després cal recordar que l'escola francesa és l'escola de la República, i aquells que decideixen les lleis i els programes educatius són els governants, així que els governants no van a promulgar regles que els posen en perill, lògicament. L'escola és, des de Napoleó, un dels pilars de la República, i com a tal, és un mitjà en completa adequació amb el sistema del que emana, per no dir que és un mitjà de propaganda.

L'exemple més recent és l'aplicació de l'estat d'emergència: amb l'argument de la lluita contra el terrorisme, que és un argument que funciona molt bé perquè paralitza a la gent en la por a un atac imminent, ací s'està produint una retallada fenomenal dels nostres drets i de les nostres llibertats, fins al punt que ja no es tracta d'un estat de dret, sinó d'un estat policial. Excepte explicades excepcions, ningú es mobilitza contra açò. I els qui ho fan, estan patint una repressió molt forta. D'açò, òbviament, es parla molt poc.

No sé molt bé què dir sobre com veig als espanyols. Jo no veig, en tot cas, que els francesos s'organitzen ni més ni millor que els espanyols. La poca experiència de lluites socials que vaig tenir a Espanya em va deixar un record d'espontaneïtat, d'energia, de companyonia i de vehemència que falta ací. Jo sentia allí alguna cosa que no he sentit mai ací: i és que podíem canviar les coses, que estàvem tots junts lluitant per alguna cosa que tenia un sentit fort. Ací les lluites estan sempre matisades per un escepticisme crític que, sense deixar de ser necessari, condueix a voltes a la inacció o el desempament. Des de fora, jo tinc la impressió de que ocorren coses més interessants a nivell polític a Espanya que a França, però potser sóc jo ara la que idealitza a Espanya...

El govern “socialista” d'Hollande i de Valls no és més que l'executor “democràtic” ne-

cessari per a aplicar les mesures de la Troica ja imposades a Grècia, Espanya, Itàlia o Portugal. Quins són el discurs i les accions que estan duent a terme front a l'oposició dels treballadors a les seues polítiques?

Bé, a grans trets jo diria que utilitzen dos grans arguments per a justificar una política econòmica i social ultraliberal: la crisi i l'amenaça terrorista. La crisi imposa, des d'Europa, una sèrie de mesures que França ha d'acatar si no vol veure's a la vora de l'abisme, i açò passa, com a Espanya, per una política d'austeritat la principal conseqüència de la qual és la precarització de la vida, i que es manifesta en retallades molt importants en matèria social i, com ara, en l'aplicació de mesures amb les quals pretenen generar ocupació, independentment de les condicions de treball a les quals volen sotmetre als treballadors.

Quant a l'amenaça terrorista, bé, açò justifica l'engegada de l'estat d'emergència sense majors problemes, i amb l'aval d'un 60% de la població —és molt—. És cert que hi ha un perill real, açò no es pot obviar. Però el problema és que es produeix una banalització de la paraula “terrorista”, fins al punt que qualsevol acte que s'ix del marc pugua ser titllat de terrorista, amb la persecució que açò implica. Ocorre a França, aquests últims temps, que casos que van ser jutjats de “vandalisme” (i àdhuc aquest terme oculta la raó política que existia darrere, reduint el fet a un mer atac violent) tornen a ser examinats, amb ànim de poder ser acusats de delictes de terrorisme: és una estratègia molt hàbil, per part del govern socialista, per a impedir l'organització de l'extrema esquerra.

L'argument del terrorisme i de la crisi comparteixen un mateix denominador: i és que s'imbriquen molt bé per a sostenir el clima de por. El govern els utilitza constantment per a espantar i enfront d'açò, els ciutadans se senten molt xicotets.

Respecte a les accions dutes a terme contra la Llei de Treball, s'observa per part del govern un discurs que per moments cobra un tint totalitari. Al principi, quan van començar els bloquejos de les refineries, el secretari d'Estat de transports, Alain Vidalies, va declarar que la situació no era en absolut problemàtica, quan en l'oest del país ja es començava a sentir la penúria de carburants.

Després, conforme la lluita ha anat consolidant-se, els discursos de Valls i d'Hollande manipulen clarament els termes per a donar-li la volta a la situació, dient per exemple que els treballadors que fan vaga són disbauxats irresponsables que segresten al país i que per la seua culpa el país està perdent moltíssims diners... O siga, que els culpables ara del malestar social són, segons el govern, els treballadors per no voler cooperar i rebel·lar-se contra una situació que els sembla injusta. Així, aquest govern manté una actitud paternalista que tendeix a excloure als “no polítics” del joc democràtic: suggereixen que la situació és tan complexa que només ells poden comprendre-la i, per tant, aportar solucions, perquè els ciutadans no saben, són incapaces i, per tant, irresponsables.

Continua en p.7